

”Brister i semesterbemanningen: Mitt barnbarn och min svärmor får betala notan”

I sommar har jag på nära håll upptäckt en gemensam nämnare mellan förskola och äldreboende. Båda saknar ordinarie personal vissa perioder. Naturligtvis behöver personalen sommarsemester, det har de också rätt till enligt både lag och avtal. Men så drar jag mig till minnes, när jag på 1980-talet jobbade på en fritidsgård tillika parklek. Och hur självklart viktigt det var att schemalägga och täcka upp hela sommaren med åtminstone en eller par ordinarie personal. Men så är uppenbart inte fallet nu.

Mitt barnbarn gråter när hon ska lämnas, känner ju inte igen någon personal, min svärmor ramlar vid toalettbesök med ovana semestervikarier. Både på förskolan och på äldreboendet vädjar personal om föräldrars respektive anhörigas medverkan. Hur då? Ska föräldrar vabba trots att barnet är friskt? Ska anhöriga bli informella semestervikarier under egen ledighet för att ta hand om multisjuka äldre?

Det hände inte över en natt. Inte ens från ett år till ett annat. Eller från en regering till nästa. Vad har hänt och varför? Är det resurserna, personaltätheten och tillgången på semestervikarier med utbildning och erfarenhet som successivt blivit sämre och gjort human schemaläggning omöjlig? Eller är det ansvarigas inställning till kvalitén inom vård och omsorg och barnens och de äldres behov av ordinarie personal som successivt förändras?

Tycker verkligen den nuvarande regeringen och tidigare regeringar att de sköter det här bra och att det är en

acceptabel utveckling? Jo jag vet, de kommer slingra sig och säga att det är kommunernas ansvar och prioriteringar. Men snälla, lägg ner, ni vet ert ansvar. Har de inte själva barn, barnbarn, föräldrar och mor- och farföräldrar som drabbas? Har något parti eller någon ledamot bett riksdagsförvaltningen räkna på det här? Förutom det mänskliga lidandet kan man undra vem i hela världen som tjänar på den nuvarande situationen. Ja några saker vet jag alldeles säkert. Inte är det mitt barnbarn och min svärmors livskvalité som tjänar på det, inte heller deras anhöriga. Och inte heller skatteintäkterna till kommun och stat.

Att personalsituationen på såväl förskolor som äldreboenden är ansträngd är allmänt omvittnat, vilket torde komplicera schemaläggning inte minst på sommaren. Vård och omsorg har i många år försökt rekrytera sommarpersonal från allt ifrån Polen och Spanien till Filippinerna. Med blandat resultat. För inom landets gränser finns inga vikarier med kompetens att uppbringa. Samtidigt utvisas färdigutbildade ungdomar och anställd personal ut ur Sverige. En svår logik att få ihop.

Jag frågar mig hur vi värdesätter det mänskliga i livets början och slut. Sist men inte minst hur tänker vi medborgare, tänkte vi annorlunda på 1980-talet än nu fyrtio år senare? Det sägs att vi får de politiker vi förtjänar, någonstans har vi väl faktiskt själva valt det här? Eller?

Text och bild: Rolf Jönsson

Förskolan på bilden har ingen direkt koppling till texten